

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **JUDr. Petr Orct**, advokát, Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, pobočka Karlovy Vary, Na Vyhlídce 53, zastoupený Mgr. Josefem Bedečem, advokátem, Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, pobočka Karlovy Vary, Na Vyhlídce 53, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 4.6.2012, č.j. 02538-8/2012-ERÚ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 4.6.2012, č.j. 02538-8/2012-ERÚ, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Josefa Bedeče, advokáta, Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, pobočka Karlovy Vary, Na Vyhlídce 53.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 4.6.2012, č.j. 02538-8/2012-ERÚ, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 4.4.2012, č.j. 02538-4/2012-ERU, jímž byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací.

I. Podstata věci

Žalobce podal u žalovaného žádost o poskytnutí veškerých kopií příslušných listin a dokumentů, jimiž žadatelky o licenci – společnosti APOLO SOLAR s.r.o. a Olymp, export-import, spol. s r.o. – prokazovaly splnění podmínek podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“).

Tato žádost byla odmítnuta podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), neboť listiny, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal, byly podle žalovaného informacemi vzniklými bez použití veřejných prostředků, které byly předány osobou, jíž takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informací souhlasí.

S takovou kvalifikací žalobce nesouhlasí.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím byl aplikován nezákonně. Žalobce totiž žádal o poskytnutí kopií listin, jimiž shora uvedené společnosti jako žadatelky o licence prokazovaly splnění podmínek pro její udělení stanovených v § 5 odst. 3 energetického zákona; jednalo se o listiny vztahující se k prokázání finančních a technických předpokladů pro zajištění výkonu licencované činnosti, k prokázání vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení, které má k výkonu licencované činnosti sloužit, a k prokázání souhlasu vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným energetickým zákonem. Žalovaný však důvody pro odmítnutí vztahuje jednak pouze k výšeji žalobcových požadavků, nadto nezákonně.

Pokud jde o argumentaci proti nezákonnosti odmítnutí žalobcovy žádosti, podle žalobce nemůže jít o informace, které byly žalovanému předány osobou, které zákon takovou povinnost neukládá, neboť informacemi jsou listiny, které bylo zapotřebí pro získání licence, v řízení o jejím udělení, ze strany žadatelek předložit, neboť tak stanoví energetický zákon. Je sice pravdou, že řízení o udělení licence je zahajováno na základě svobodného rozhodnutí (svobodného projevu vůle) toho, kdo o licenci žádá, avšak je-li o licenci žádáno, pak musí být předloženy listiny, o nichž to stanoví

zákon, přitom právě kopií těchto listin se žalobce domáhal. Nadto žalovaný ani nezjišťoval, zda důvod pro odepření informací trvá.

Ze shora uvedených důvodů, v žalobě podrobněji argumentovaných, žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný setrvává na svých závěrech, které jsou obsaženy už v napadeném a jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí, žalobcovu argumentaci odmítá a žalobu jako nedůvodnou navrhuje zamítnout.

Mimo jiné žalovaný argumentuje tak, že § 5 odst. 3 energetického zákona upravuje dokazování v řízení o udělení licence a nestanovuje povinnost toho, kdo o licenci žádá, předložit žalovanému konkrétní dokumenty. Samotné řízení o udělení licence je zahajováno na žádost (na základě svobodného rozhodnutí toho, kdo o licenci žádá, učinit či neučinit tento úkon) a teprve pro případ podání žádosti je třeba podmínky pro její udělení dokazovat; pak tedy nejde o listiny předložené na základě zákonem uložené povinnosti. Odmítnutí žalobcem požadovaných informací tedy bylo důvodné.

I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

O žalobě bylo rozhodováno bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu ohledně toho, jaké informace byly žádány, ani o to, že žalobce fakticky žádal o poskytnutí kopií listin, které byly předloženy žalovanému třetími subjekty v řízeních o udělení licence podle § 7 energetického zákona, ani o tom, že žalovaný neposkytnutí kopií těchto listin opíral o § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Sporů je v právní otázce, zda poskytnutí těchto listin bylo žalovaným odmítnuto (odepřeno) s poukazem

na § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím důvodně či nikoli. V této pro posouzení věci klíčové otázce dává zdejší soud zapravdu žalobci.

Žalobce žádal žalovaného o poskytnutí listin, kterými bylo podle § 5 odst. 3 energetického zákona prokazováno splnění podmínek pro získání licence. Z obsahu žalobcovy žádosti ze dne 13.3.2012 se podává, že žalobce žádal o poskytnutí „...veškerých kopií příslušných listin a dokumentů...“, jimiž bylo splnění podmínek podle § 5 odst. 3 energetického zákona prokazováno v případě dvou žadatelek – APOLO SOLAR s.r.o. a Olymp, export-import, spol. s r.o.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 1 energetického zákona se licence uděluje na základě písemné žádosti.

Podle § 7 odst. 2 energetického zákona žádost o udělení licence fyzické osobě obsahuje a) jméno a příjmení, trvalý pobyt, rodné číslo, pokud bylo přiděleno, nebo datum narození; ustanoví-li odpovědného zástupce, též tyto údaje týkající se odpovědného zástupce, b) předmět, místo a rozsah podnikání, seznam provozoven, u licencí na distribuci a rozvod též vymezené území, c) obchodní firmu, je-li žadatel zapsán do obchodního rejstříku, a identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno, d) požadovanou dobu, na kterou má být licence udělena, a navrhovaný termín zahájení výkonu licencované činnosti, e) u zahraniční fyzické osoby bydliště mimo území České republiky, místo pobytu v České republice, pokud byl povolen, umístění organizační složky v České republice a údaje uvedené podle písmene a) týkající se vedoucího organizační složky; je-li odpovědným zástupcem nebo vedoucím organizační složky osoba s bydlištěm mimo území České republiky, místo jejího pobytu v České republice, pokud na území České republiky pobývá.

Podle § 7 odst. 3 energetického zákona žádost o udělení licence právnické osobě obsahuje a) obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, jméno a příjmení, rodné číslo a identifikační číslo, pokud byla přidělena, a bydliště osoby nebo osob, které vykonávají funkci statutárního orgánu nebo jsou jeho členy, a způsob, jakým jednají jménem právnické osoby, b) předmět, místo a rozsah podnikání, seznam provozoven, u licence na distribuci a rozvod též vymezené území, c) identifikační číslo, bylo-li přiděleno, d) údaje týkající se odpovědného zástupce, e) požadovanou

dobu, na kterou má být licence udělena, a navrhovaný termín zahájení výkonu licencované činnosti, f) u zahraniční právnické osoby umístění organizační složky v České republice a údaje uvedené v písmeni a) týkající se vedoucího organizační složky; je-li odpovědným zástupcem nebo vedoucím organizační složky osoba s bydlištěm mimo území České republiky, též místo jejího pobytu v České republice, pokud na území České republiky pobývá.

Podle § 7 odst. 4 energetického zákona se k žádosti podle § 7 odstavců 2 a 3 energetického zákona připojí a) kopie smlouvy nebo listiny o zřízení nebo založení právnické osoby, u osob zapsaných v obchodním či obdobném rejstříku postačí výpis z tohoto rejstříku; zahraniční právnická osoba připojí výpis z obchodního či obdobného rejstříku vedeného ve státě sídla a doklad o tom, že její organizační složka na území České republiky je zapsána do obchodního rejstříku, pokud byl již její zápis proveden, a doklad o provozování podniku v zahraničí, b) v případě fyzické osoby, osoby, která je statutárním orgánem nebo jeho členem, a odpovědného zástupce, výpis z cizozemské evidence trestů nebo rovnocenný doklad vydaný orgánem státu, jehož je občanem, jakož i státu, kde se naposledy osoba v posledních 3 letech zdržovala nepřetržitě po dobu nejméně 6 měsíců; nevydává-li stát takové doklady, pak prohlášení o bezúhonnosti učiněné před příslušným orgánem takového státu; tyto doklady nebo prohlášení nesmí být starší než 6 měsíců, c) doklady prokazující odbornou způsobilost fyzické osoby a odpovědného zástupce, d) doklady prokazující finanční a technické předpoklady, e) doklady prokazující vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, f) prohlášení odpovědného zástupce, že souhlasí s ustanovením do funkce a že není ustanoven do funkce odpovědného zástupce pro licencovanou činnost u jiného držitele licence, g) u zahraniční fyzické osoby doklady o trvalém pobytu, nejedná-li se o fyzickou osobu, která je občanem členského státu Evropské unie; zahraniční fyzická osoba, která zřizuje na území České republiky organizační složku podniku, doklad prokazující, že má podnik mimo území České republiky, a doklady o jeho provozování, h) doklady o umístění provozovny nebo vymezeného území.

Jestliže se tedy žalobce v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím domáhal poskytnutí „...veškerých kopií příslušných listin a dokumentů...“, jimiž bylo prokazováno splnění podmínek podle § 5 odst. 3 energetického zákona, pak se jednalo o listiny, které žadatelky o licenci (v obou případech právnické osoby) žalovanému připojovaly k žádosti podle § 7 odst. 1 a 3 energetického zákona; konkrétně se jednalo o listiny, jejichž připojení k žádosti (tj. jejich předložení žalovanému v řízení o udělení licence) žadatelkám o licenci ukládal § 7 odst. 4 energetického zákona.

Jestliže za tohoto stavu žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost odmítal, dovodil, že požadovanou informací jsou smlouvy, a sice ve vztahu k doložení vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení (str. 2 prvostupňového rozhodnutí), pak je třeba souhlasit se žalobcem, že žalovaný argumentačně nevyčerpal celý předmět žalobcovy žádosti. Přestože ve výroku prvostupňového rozhodnutí došlo k odmítnutí poskytnutí veškerých informací, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou důvody pro takové odmítnutí výslovně vztahovány toliko ke smlouvám dokládajícím vlastnické nebo užívací právo

k energetickému zařízení. To se žalovaný snažil napravit ve druhostupňovém rozhodnutí, kde sice připustil, že se v prvostupňovém rozhodnutí vyjadřoval pouze ke smlouvám, nicméně uvedl, že z kontextu odůvodnění je zřejmé, že důvody, o které žalovaný opíral nevyhovění žádosti (její odmítnutí z důvodů uvedených v § 11 odst. 2 písm. a/ zákona o svobodném přístupu k informacím), se týkají všech listin. Přestože ohledně rozsahu důvodů podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k celému předmětu žalobcovy žádosti mohou být z textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaného určité pochybnosti, z napadeného rozhodnutí se již žalobci dostalo jednoznačného závěru, že důvody, pro které žalovaný opírá nevyhovění žádosti (její odmítnutí z důvodů uvedených v § 11 odst. 2 písm. a/ zákona o svobodném přístupu k informacím), se skutečně týká všech požadovaných listin, tj. celého předmětu žalobcovy žádosti. Žalobně je napadáno druhostupňové rozhodnutí, a tedy ve vztahu k závěru prezentovanému v napadeném rozhodnutí zdejší soud posuzuje důvodnost žaloby.

Ze shora uvedeného tedy plyne konkrétní klíčová otázka pro posouzení důvodnosti žaloby, a sice zda všechny listiny, které žalobcem identifikované žadatelky o udělení licence přikládaly ke svým žádostem o udělení licence (v řízení před žalovaným), jsou listinami, jejichž neposkytnutí lze opřít o § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Ohledně charakteru těchto listin z pohledu aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím zdejší soud přisvědčuje výkladu žalobce.

Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt (tu žalovaný; fakt, že je žalovaný povinným subjektem, ani sám žalovaný nezpochybňuje) informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

Jestliže § 7 odst. 1 energetického zákona stanoví základní pravidlo, podle něhož licenci lze udělit na základě písemné žádosti, jestliže v rámci řízení o žádosti je zapotřebí ze strany žadatele o licenci prokázat předpoklady podle § 5 odst. 3 energetického zákona a jestliže se předpoklady prokazují k žádosti podle § 7 odst. 1 a 3 energetického zákona listinami, jak ukládá § 7 odst. 4 energetického zákona, pak tyto listiny jsou předkládány osobou, které předložení těchto listin ukládá zákon – a sice energetický zákon.

Je sice pravdou, že samotné zahájení řízení o udělení licence spadá do sféry úvah žadatelů, a tedy že je na nich, zda budou o licenci žádat či nikoli, rozhodnou-li se však pro podání žádosti o licenci, pak jim energetický zákon ukládá předložení listin konkrétního charakteru (obsahu) dokládajících konkrétní skutečnosti (splnění podmínek stanovených energetickým zákonem). Listiny, které měly být přiloženy k žádosti o licenci (předloženy žalovanému v rámci správního řízení o udělení licence), tedy nejsou informacemi, které by byly předány osobou, jíž zákon tuto

povinnost neukládá. Již tato základní podmínka pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím není splněna.

Aby bylo lze neposkytnout informaci z důvodu podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, muselo by jít o případ, kdy třetí osoba, odlišná od povinného subjektu, předloží povinnému subjektu určité informace dobrovolně (zcela *ex privata industria*), ať už v běžícím správním řízení či mimo jeho rámec, aniž by jejich předložení takové osobě zákon ukládal.

Jde-li však o situaci (a tak je tomu v právě posuzované věci) kdy zákon (tu energetický zákon) stanoví třetí osobě, která žádá žalovaného o udělení licence (tj. zahajuje řízení o udělení licence), povinnost určité listiny poskytnout, pak jde o listiny, jejichž poskytnutí je pro určitou situaci (tj. zahájení řízení o žádosti o udělení licence) předepsáno, tj. uvedené třetí osobě (žadateli o licenci) zákonem stanoveno.

Právě uvedený závěr nemůže být pokládán za obecně překvapivý; zdejšímu soudu je známo, že v minulosti obdobným způsobem judikoval např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 21.1.2010 ve věci sp. zn. 11 Ca 100/2009 (není podstatné, že tam byl obdobný závěr dovozen ve vztahu k listině, kterou bylo třeba doložit v řízení o registraci občanského sdružení, a touto listinou byly stanovy občanského sdružení).

Pro dovození shora uvedeného závěru je případná i žalobcova argumentace právním názorem, který zaujal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9.2.2012 ve věci sp. zn. 1 As 141/2011 (č. 8/2012 Sb. NSS). Soud v bodech 36. a 37. uvedeného rozsudku akcentoval, že právo na informace je jednou z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě; podle soudu doktrína obdobně konstatuje, že jedním z hlavních významů subjektivního práva na informace je, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů liberálně-demokratického státu, přičemž nejen reálné poskytování informací, „...ale již pouhý právní stav umožňující v zásadě komukoliv, aby získal informace o činnosti orgánů veřejné správy, vede k růstu odpovědnosti při výkonu veřejné moci, ke zvyšování její kvality a transparentnosti, čímž zároveň působí jako významný (ne-li nejvýznamnější) preventivní prvek předcházející nežádoucím situacím, motivům a jevům v politice a veřejné správě (...) Dostatečně rozsáhlý, jednoduchý a rychlý přístup veřejnosti k informacím má rovněž příznivý vliv na důvěru občanů v demokratické instituce a na jejich ochotě podílet se na veřejném životě (...) Naopak situace, kdy již samotné získávání podkladových informací z veřejné správy činí občanům potíže (...) vedou k poklesu ztotožňování se veřejnosti s politickým systémem, k izolacionismu a postupné rezignaci na veřejné dění...“ (Korbel, F. *Právo na informace. Komentář*. 2005, Praha: Linde, str. 48). Nejvyšší správní soud konstatoval, že v poslední době lze v České republice ve zvýšené míře pozorovat, jak dochází k uskutečňování nastíněné vize poklesu ztotožnění se občanů s politickým systémem a k dalším souvisejícím negativním jevům. Lze se přitom domnívat, že svůj podíl na tom nese i přesvědčení nemalé části veřejnosti, že ve veřejné správě příliš

nefungují vnitřní kontrolní mechanismy, že není zřejmé, které konkrétní osoby nesou odpovědnost za jednotlivá pochybení, k nimž při výkonu veřejné správy dochází apod. Při povědomí o realitě fungování české veřejné správy považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné, aby správní soudy svou rozhodovací činností přispívaly k maximálnímu naplnění principu otevřenosti (publicity) veřejné správy, který stojí v základu úpravy práva na informace. Jedině tak může právo na informace efektivně plnit svou výše popsanou kontrolní funkci, a tím i přispívat ke zvyšování kvality výkonu veřejné správy a k růstu její důvěryhodnosti v očích veřejnosti.

Právní názor žalovaného, jak na něm vystavěl odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací, tedy nemůže vyhovět ani právě uvedenému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu. Je třeba si uvědomit, že listiny, kterými žadatel o licenci prokazuje splnění podmínek pro její udělení, nemohou mít výlučně charakter soukromý již proto, že na jejich základě žalovaný realizuje svoji veřejnoprávní regulační pravomoc (a odpovědnost). Jde o listiny, kterými má být žádost o získání veřejnoprávního oprávnění nezbytného k výkonu regulované (licencované) činnosti dokládána, a tedy o listiny, jejichž předložení je nezbytnou podmínkou toho, aby žadatel o licenci uvedené veřejnoprávní oprávnění k výkonu licencované činnosti získal.

Nelze přehlédnout, že nepodržení takových listin, jež je zapotřebí (ve správním řízení) žalovanému předložit, pod informace, které by byly předány osobou, již zákon tuto povinnost neukládá, a tedy pod informace, jež lze neposkytnout z důvodů uvedených v § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, fakticky může veřejnou kontrolu nad činností veřejné správy při udělováním licencí umožňovat, aniž by přitom stejně efektivní kontroly bylo lze dosáhnout jiným způsobem. Je-li totiž o licenci žádáno a je-li licence udělena, pak podmínky jejího udělení, a tedy i faktický vznik práva na její udělení, mohou zůstat veřejnosti utajené. Aplikovat shora uvedený princip otevřenosti (publicity) veřejné správy je i v tomto případě zcela namístě.

Ze shora uvedeného zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí není v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, a to ani s jeho dikcí, ani s jeho smyslem, potažmo ani se smyslem samotného institutu svobodného přístupu k informacím. Aplikoval-li žalovaný na žalobcovu žádost jako na celek důvod pro neposkytnutí informací podáváný z § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, pak na správně zjištěný skutkový stav (tj. že se žádost o poskytnutí informací týká listin, jimiž třetí osoby prokazovaly splnění podmínek pro získání licence) nesprávně aplikoval § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato nesprávná aplikace byla založena na nesprávném výkladu uvedené právní normy. To vyvolalo nezákonnost napadeného rozhodnutí a pro tuto nezákonnost zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. K rušení prvostupňového rozhodnutí žalovaného zdejší soud důvody neshledal, neboť nápravy může být dosaženo ve stádiu řízení o žalobcově rozkladu.

V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu. Jeho podstatou je závěr, že listiny, které měly být přiloženy k žádosti o licenci, nejsou informacemi, které by byly předány osobou, jíž zákon tuto povinnost neukládá, a proto žádost o jejich poskytnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím nelze odmítnout s poukazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Třeba dodat, že samotným obsahem těchto listin, které měly být přiloženy k žádosti o licenci, se napadené rozhodnutí nezabývá, na obsahu těchto listin není vystavěno ani samotné rozhodnutí o odmítnutí jejich poskytnutí ani napadené rozhodnutí, tyto listiny nejsou ani součástí spisu o vyřízení žalobcovy žádosti, a tedy zdejším soudem nelze bez dalšího *prima vista* posoudit, zda není dán jiný důvod pro jejich neposkytnutí, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z ochrany jejich obsahu. Proto zdejší soud nemohl, fakticky „za žalovaného“, posoudit existenci některého z dalších žalovaným neaplikovaných důvodů pro jejich neposkytnutí, a tedy v daném případě s ohledem na důvody odmítnutí, kterými žalovaný argumentoval, nebylo namístě postupovat podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a žalovanému bez dalšího nařídit celé tyto listiny žalobci poskytnout. Důvody, které žalovaný aplikoval, nicméně obstát nemohou, jak je shora uvedeno, a na žalovaném bude zabývat se samotným obsahem uvedených listin a poskytnout je po zvážení dalších důvodů pro případné omezení jejich poskytnutí v rozsahu, který bude odpovídat zjištěním žalovaného ohledně jejich samotného obsahu.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný ve věci úspěšným nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti žalovanému. Za účelně vynaložené náklady, tedy náklady, které byly v řízení před zdejším soudem žalobcem vynaloženy důvodně, zdejší soud pokládá náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Nechal-li se žalobce, sám advokát, v řízení před zdejším soudem zastupovat jiným advokátem pracujícím pro stejnou advokátní kancelář jako žalobce, přitom je-li žalobní argumentace věcně obdobná té, jak jí v průběhu správního řízení argumentoval sám žalobce, tehdy bez odborného právního zastoupení, a tedy žaloba předchozí klíčové argumenty žalobce převzala, pak náklady na odborné právní zastoupení v řízení před zdejším soudem se jeví jako náklady uměle vytvořené, jejichž účelem je v případě úspěchu v řízení na žalovaném toliko „vydělat“. Z pohledu uplatňování žalobcova práva v řízení před zdejším soudem tedy nejde o náklady vynaložené důvodně (byly-li vynaloženy vůbec), a proto jejich náhrada nebyla žalobci přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2.7.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová